

O H E I R U L

VỊ HÔN
PHU
MUÔN
LẦY NHA
HOÀN
CỦA TA
LÀM THÊ

You're not

what

say you are

Vị Hôn Phu Muốn Lấy Nha Hoàn Của Ta Làm Thê

Lộc Thục

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cổ Đại, Sủng, Đoàn Văn

Một ngày trước đại hôn của ta, vị hôn phu nói muốn cưới nha hoàn của ta làm chính thê.

Ta lập tức cắt đứt quan hệ, chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc, thê sẽ hận bọn họ đến cuối đời.

Mọi người đều cho rằng ta đau lòng quá độ, nhưng thực sự không phải vậy. Bởi vì ta biết, nha hoàn của ta là nữ nhi của phản vương. Chẳng bao lâu nữa cả nhà bọn họ sẽ bị liên lụy bắt giam.

Kiếp trước ta gả làm chính thê, nha hoàn làm tiểu thiếp, nhà mẹ đẻ dốc hết gia tài cứu bọn họ ra. Nhưng ta lại bị bọn họ bỏ rơi trên đường lưu đày.

Kiếp này, cầm tiền nuôi phủ binh bảo vệ hoàng quyền không tốt hơn sao?

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9 \[Hết\]](#)

Chương 1: Chương 1

1

Lúc này ta đang cầm giá y đỏ thắm trên tay mà ngẩn người, rồi thở dài một tiếng.

Nha hoàn Xuân Ngang đi tới nói: "Sao tiểu thư lại thở dài, ngày mai người sẽ trở thành Chính Dương Hầu Thế tử phu nhân rồi."

Ta cười chua chát, lắc đầu: "Không đâu, kiếp này ta sẽ không trở thành Thế tử phu nhân gì cả."

Bởi vì một khắc trước, ta đã sống lại, biết rằng chẳng bao lâu nữa Thế tử và nha hoàn Xuân Hàm của ta sẽ giáng cho ta một đòn chí mạng.

Vừa nói tới đây, bên ngoài đã có người hoảng hốt nói: "Thế tử, ngày mai ngài và Đại tiểu thư đại hôn, lúc này không nên gặp mặt."

"Cút đi, cầu nô tài, dám cản ta nữa thì ta sẽ đánh gãy chân các người."

Đó là Triệu Chân, vị hôn phu của ta, lẽ ra ngày mai hẳn ta sẽ trở thành phu quân của ta.

Nghe thấy giọng nói của hắn ta, ta cười lạnh một tiếng, quả nhiên giống như kiếp trước.

Ta đứng dậy khỏi ghế, ném bộ hì phục đồ thắm xuống đất, đập lên đó vừa đi vừa nói với Xuân Liễu: "Nói với Thế tử, ta đang đợi bọn họ ở cửa hông hậu hoa viên."

"Gì cơ? Người đến hậu hoa viên làm gì?"

Ta không trả lời, còn có thể làm gì nữa, dĩ nhiên là muốn cho tất cả mọi người đều nghe được chuyện của bọn họ.

Đến hậu hoa viên, ta mở cửa hông trước. Ở đó trồng rất nhiều cây xanh, nếu không chú ý sẽ không thấy cửa có mở hay không.

Sau khi chuẩn bị xong, ta ngồi trong đình cho người mang trà lên.

Trà vừa được bưng lên, vị hôn phu Triệu Chân của ta đã dẫn nha hoàn thân cận Xuân Hàm của ta đến.

Phải nói rằng, nha hoàn của ta có một khuôn mặt xinh đẹp. Khác với vẻ rạng rỡ của ta, nàng ta có vẻ điềm đạm đáng yêu, nhưng lại đầy vẻ quyến rũ yếu điệu, quả thật dễ làm nam nhân động lòng. Nhưng vì một nha hoàn mà từ bỏ chính thể đã đính hôn, lại muốn cưới nha hoàn làm chính thể, e rằng trong thiên hạ chỉ có mình vị hôn phu si tình của ta mà thôi.

Hắn ta hồi hử đi tới, vội vàng nói: "Tằng Lê, người đúng là kẻ không có trái tim. Cả ngày chỉ biết làm bộ mặt c.h.ế.t tiệt đó, người nghĩ bốn Thế tử thích nhìn người ra vẻ sao?"

2

Xem tình hình thì hắn ta đã uống rượu, mà còn uống không ít.

Ta bĩu môi, lạnh lùng nhìn hắn, ra hiệu cho đám hạ nhân đang xem náo nhiệt ở một bên, một tên vội vàng chạy đi tìm cha mẹ

ta.

"Vậy Thế tử đến đây vì chuyện gì?"

"Bổn Thế tử cảm thấy người quá nhàm chán, sống cả đời với người thật ngọt nhạt, vì vậy ta định cưới nha hoàn Xuân Hàm của người làm thê. Xuân Hàm, nàng lại đây, nói cho Tăng Lê biết, nàng muốn gả cho bổn Thế tử làm thê."

Xuân Hàm "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt ta, khóc tới như hoa lê dính mưa: "Tiểu thư, từ nhỏ ta đã đi theo bên cạnh người, biết người không có tình ý với Thế tử. Nhưng mà ta, ta từ lần đầu gặp Thế tử đã thích ngài ấy sâu đậm. Xin người thành toàn cho mối tình của ta và Thế tử, cầu xin người. . ."

Nói xong, nàng ta không ngừng dập đầu, đến mức trán cũng bị dập vỡ.

Kiếp trước ta đã nổi giận tại chỗ, mắng bọn họ không biết xấu hổ. Sau đó cha mẹ ta tới, đuổi Thế tử ra ngoài.

Ngày hôm sau, hắn ta tỉnh rượu, lập tức mang lễ vật long trọng đến tạ tội. Nói rằng ta vẫn là chính thê, còn Xuân Hàm sẽ làm thiếp.

Mẹ dạy ta, đợi khi ta về phủ thì tìm cách chèn ép nàng ta, bán nàng ta đi, có chính thê nào mà không trải qua như vậy. Khi đó dù Thế tử gia có giận cũng chỉ có thể nhịn.

Lúc đó ta cũng cảm thấy làm vậy rất tốt, mang theo tâm trạng báo thù mà về gả tới. Kết quả là khi thành hôn chưa được một tháng, thân phận của nàng ta đã bại lộ. Mà cả nhà Hầu phủ cũng chịu tội.

Kiếp này, cứ để nàng ta dùng lễ chính thê vào cửa, đến lúc đó xem tội danh của Hầu phủ có lớn hơn kiếp trước hay không.

Ta lạnh lùng nhìn bọn họ, sau đó đột nhiên nổi giận: "Các người đã lén lút cấu kết với nhau sau lưng vị hôn thê là ta từ lúc nào? Đường đường là một Thế tử lại muốn cưới nha hoàn có nô tịch làm chính thê, người coi đích nữ của Tướng phủ như ta là gì?"

Giọng nói sắc bén như vậy khiến những người qua lại trên đường ngoài cửa hông Tướng phủ đều dừng lại lắng nghe.

Ta thậm chí còn thấy có người thò đầu vào xem.

Hàng xóm của Tướng phủ đều là những nhân vật có mặt mũi, sau khi nghe được chuyện này sẽ truyền đi thế nào, đấy cũng không phải chuyện ta có thể kiểm soát được.

Chương 2: Chương 2

3

Lúc này cha mẹ ta cũng đã đến, sau khi nghe tiếng hét của ta, cha ta là người đầu tiên không nhìn được.

Ông ấy tiến lên chỉ thẳng vào mũi Thế tử mắng lớn: "Ban đầu là nhà các người ba lần bốn lượt cầu xin muốn cưới nữ nhi ta, thấy người tuổi còn trẻ có chút thành tựu nên ta mới đồng ý, nào ngờ người lại dám làm chuyện sỉ nhục nữ nhi ta như thế."

Mẹ thì ôm ta khóc, ánh mắt bà ấy như mọi nữ nhân khác đều nhìn vào nha hoàn Xuân Hàm.

Ý nghĩ tất nhiên là muốn g.i.ế.c c.h.ế.t nàng ta, nhưng trâu không ăn cỏ mà cứ đề đầu trâu thì có tác dụng gì?

Xét đến cùng, vấn đề là ở cái đầu dưới của nam nhân quá dơ bẩn.

Ta gục đầu vào lòng mẹ, nhỏ giọng nức nở: "Mẹ, hắn ta vừa nói nữ nhi quá cứng nhắc vô vị. Nhưng có nữ tử của gia tộc lớn nào lại có thể tùy ý làm bậy giống như nha hoàn chứ?"

"Đều là lỗi của con tiện tỳ này."

Mẹ ra hiệu cho ma ma bên cạnh, bà ấy lập tức tiến lên túm lấy tóc Xuân Hàm mà kéo, còn thừa cơ tát nàng ta mấy cái. Gương mặt xinh đẹp của Xuân Hàm lập tức sưng đỏ, Thế tử đang bị cha

ta mắng đến tức giận, giơ chân đá Lý ma ma một cước, khiến bà ấy ngã ngay xuống đất, phun ra hai ngụm máu.

"Lý ma ma. . ."

Ta vội vàng chạy tới, trừng mắt với Thế tử quát lớn: "Người làm gì vậy? Lý ma ma là người cũ trong cung, là người Hoàng hậu phải đến hầu hạ mẹ ta. Người dám đánh cả bà ấy, đúng là mất trí rồi. Người đâu, mau lấy văn tự bán thân của Xuân Hàm tới đây."

Xuân Hàm nghe xong hoảng hốt, liên tục đập đầu nói: "Đừng mà, tiểu thư người đừng bán ta, ta sống là người của Thế tử, c.h.ế.t là quỷ của Thế tử."

Nói xong, nàng ta làm ra vẻ muốn đ.â.m đầu vào cột.

Thế tử bảo vệ nàng ta trong lòng, ôm nàng ta trừng mắt nhìn ta giận dữ: "Độc phụ nhà ngươi, có nhà nào dám cưới một nữ tử như ngươi chứ? Ngay cả nha hoàn của mình cũng không tha, ngươi. . ."

Ta bước lên phía trước tát thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng nói: "Thế tử, ngươi và nha hoàn của ta lén lút cấu kết với nhau, sao còn nói ta độc ác, đúng là một đôi tiện nam tiện nữ."

4

Ta lắc lắc văn tự bán thân mà Xuân Liễu mang tới nói: "Nếu Thế tử đã nói ta độc ác, vậy ta sẽ cho các ngươi một cơ hội. Mời ngài chuộc lại tờ văn tự bán thân này, khi đó Xuân Hàm sẽ thuộc về ngài, là chính thê hay tiểu thiếp hoặc thông phòng đều tùy người."

"Thật sao?"

Thế tử gia và Xuân Hàm đều sống sót, không ngờ ta lại làm như vậy.

Mẹ ta cũng muốn ngăn ta lại, nhưng ta lại khoát tay, để Thế tử nói tiếp.

"Tốt, nếu đã như vậy, người đâu, lấy hết ngân phiếu mang theo trên người đưa cho Tăng tiểu thư."

Thế tử vẫy tay, gã sai vặt bên cạnh hắn ta đưa cho ta hai tờ ngân phiếu mệnh giá nhỏ. Ta mở ra xem, một tờ năm mươi lượng, một tờ một trăm lượng, lập tức bật cười.

"Thế tử, theo ta biết thì năm ngoài ngài còn dùng ba trăm lượng bạc để chuộc một kỹ nữ thanh lâu. Sao bây giờ muốn cưới một chính thê từ nhà ta lại chỉ đưa ta một trăm năm mươi lượng?"

Sau khi ta nói xong, mặt Thế tử lập tức đỏ lên.

"Ta ra ngoài gấp, trên người cũng không mang nhiều tiền như vậy. Ngày mai ta sẽ cho người mang tới được không?"

"Không được."

Kéo dài đến ngày mai khi hắn ta tỉnh rượu, lại bị Hầu gia và những người khác dạy dỗ chắc chắn sẽ thay đổi ý định. Hôm nay ta không chỉ muốn hắn ta bỏ tiền mang người đi, mà còn muốn hắn ta cưới người đó với lễ chính thê.

"Vậy người muốn làm thế nào?"

"Ba nghìn lượng bạc để mang người đi."

Ta vung vẩy tờ văn tự bán thân trong tay, lại bổ sung một câu:
"Nếu ngài không bỏ ra số tiền này thì làm sao gọi là tình yêu chân thành? Với dung mạo này của Xuân Hàm, nếu ta bán nàng

ta vào Vạn Hoa lâu làm hoa khô, tin rằng cũng đáng giá một nghìn lượng bạc."

"Người. . ."

Thế tử bị ta nói đến tiến thoái lưỡng nan, lại bị Xuân Hàm khóc đến đau lòng, lập tức đồng ý ngay tại chỗ.

Cha ta tức đến râu run, nói: "Hồ đồ, người thật là hồ đồ. Nữ nhi à, chúng ta có nên. . ."

"Cha, hiện giờ thể diện của Tướng phủ chúng ta bị bọn họ giẫm dưới chân. Nữ nhi tuy là nữ tử, cũng không muốn để cha và mẹ vì cái gọi là hạnh phúc của con mà cúi đầu cầu xin người khác. Bọn họ đã yêu nhau như vậy thì cứ mặc kệ bọn họ đi, loại nam nhân này nữ nhi không cần cũng được."

Trước đây ta vẫn rất hài lòng với Thế tử, hắn ta cũng được coi là nam tử tốt hiếm có ở kinh thành.

Chương 3: Chương 3

5

Nhưng điều này không phải là lý do để ta chịu ảm ức.

Chẳng bao lâu sau có người mang giấy bút tới, ta bắt Thế tử tự tay viết giấy vay nợ, tiện thể viết luôn cả thư hủy hôn.

Hắn ta sống sót, trong ánh mắt m.ô.n.g lung cuối cùng cũng có chút tỉnh táo.

"Ta, không hề có ý định hủy hôn với ngươi."

Kiếp trước ta không thành toàn cho bọn họ, cũng không đề cập đến chuyện hủy hôn. Kiếp này ta đã đề cập, kết quả không ngờ rằng hắn ta còn có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

"Ngươi không hủy hôn với ta nhưng lại muốn cưới nha hoàn Xuân Hàm của ta làm thê, thế ngươi định đặt ta vào vị trí nào?"

Ta hít một hơi, cảm thấy mình sắp bị hắn ta làm tức chết.

Kết quả là Thế tử lại gãi đầu nói: "Xưa nay nữ tử sau khi hủy hôn đều rất khó gả đi được, chỉ cần ngươi đồng ý, bốn Thế tử có thể nạp ngươi làm quý thiếp, khi đó ngươi cùng Xuân Đào cùng gả vào Hầu phủ, cũng không thua kém gì chủ mẫu đâu."

Ta thầm trợn trắng mắt, nhưng lại làm ra vẻ bị tổn thương sâu đậm hét lớn: "Sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy, vậy mà

muốn đích nữ của Tướng phủ đi làm thiếp cho người, mặt mũi người lớn vậy sao?"

Cha ta cũng tức giận cực độ, tiến lên đích thân đánh Thế tử hai quyền, sau đó bắt người giữ hấn ta viết thư hủy hôn. Lý do, tất nhiên là hấn ta si mê nha hoàn Xuân Hàm của ta, muốn cưới nàng ta làm chính thê nên mới hủy hôn với ta.

Thế tử gia mơ mơ màng màng viết xong, ta sai người đem đi khắc in vô số bản, sau đó tự tay viết văn thư đoạn tuyệt quan hệ, tuyên bố từ nay không còn bất kỳ quan hệ nào với Thế tử gia và nha hoàn Xuân Hàm.

"Tiểu thư, người không cần phải tuyệt tình như vậy, dù sao chúng ta cũng có tình nghĩa bao nhiêu năm."

"Người không xứng đáng."

Nói xong, ta tự tay xé vạt áo ném xuống đất.

Chỉ vào cửa hậu nói: "Đuổi đôi cầu nam nữ này ra ngoài, từ nay không cho phép họ bước vào Tướng quốc phủ. Ngoài ra, dán hai văn thư này khắp kinh thành."

Cho tất cả mọi người biết rằng, Thế tử Hâu phủ vì muốn cưới nha hoàn của Tướng phủ làm vợ, đã không còn quan hệ thông gia với Tướng phủ nữa.

6

Còn những chuyện khác, đám đông bên ngoài sẽ thay ta bổ sung những điều chưa viết ra.

Chẳng hạn như Triệu Thế tử đã tình căn sâu nặng thế nào, nhất định phải cưới nha hoàn làm vợ, không tiếc vì thế mà hủy hôn với đích nữ Thừa tướng, trở thành kẻ si tình bậc nhất đương thời.

Tin rằng vì thế diện, hẳn ta cũng không thể dễ dàng cho Xuân Hàm một thân phận tiểu thiếp để đuổi nàng ta đi.

Lúc này ta quay lại khóc lóc với cha, để ông ấy đến trước mặt Hoàng thượng nói vài câu, thành toàn mối tình si của Thế tử gia.

Cha ta bị ta khóc quấy đến không còn cách nào, thực sự đã vào cung ngay đêm đó, trước mặt Hoàng thượng không hề kêu oan cho ta lấy một câu, mà từng câu đều nói tốt cho Triệu Chân. Để Hoàng thượng thành toàn cho gã tình chủng này, đừng để gã đi hại những cô nương nhà khác nữa.

Hoàng thượng nghe xong cũng rất tức giận, lập tức ban một đạo thánh chỉ, thành toàn cho đôi uyên ương khổ mệnh này.

Cha ta vui vẻ trở về kể cho ta nghe tình hình: "Sáng sớm mai sẽ để Hầu phủ của họ sớm tổ chức đại hỉ sự, chúng ta sẽ sớm có rượu mừng để uống."

Mẹ ta cũng cười lạnh nói: "Lão Hầu gia trong Hầu phủ bình thường chỉ treo chức quan nhàn rồi, cũng chỉ dựa vào công lao của tổ tiên mới có thể tiếp tục ở lại kinh thành này. Vốn dĩ kết thân với nữ nhi nhà chúng ta, Thế tử gia này cũng phải chinh đốn gia môn cho tử tế. Nhưng bây giờ nhà họ lại cưới một nha hoàn vào phủ làm đại nương tử, thực sự là trò cười lớn. Con gái, con làm tốt lắm."

Ta thấy họ vui vẻ như vậy cũng cười lên, nghĩ lại kiếp trước cha ta vì cứu cả đám người của Hầu phủ, không chỉ tiêu tốn của cải gia đình, mà còn vì thế bị liên lụy bãi quan về quê dưỡng lão.

Nếu không phải vì vậy, phản vương kia cũng không có bản lĩnh tấn công vào kinh thành.

Nghĩ đến đây ta nắm chặt tay, kiếp này phản vương vẫn sẽ công thành, nhưng cuối cùng ông ta vẫn sẽ bại trận trước khi vào cung.

Hoàng đế hiện tại có ba vị Hoàng tử, vì bảo vệ cung môn mà hai vị đã chiến đấu đến chết.

Họ khác với các Hoàng tử triều đại trước, xuất thân từ cùng một mẹ, nên hầu như không có nội đấu, cũng coi như là dòng hoàng tộc hiếm hoi có chút tình huyết thống.

Nếu kiếp này cha ta có thể điều động một số phủ binh để cứu họ, không biết có thể làm cho vị trí của cha ở triều đình vững chắc hơn không? Ít nhất cũng có thể kiếm được một khoản tiền nhỏ, đến lúc đó dù về quê dưỡng lão thì cũng rất tốt.

Kiếp trước cha ta thuộc phái thanh lưu, Tướng phủ này nhìn thì huy hoàng, thực ra so với phủ quan tam phẩm thì ăn mặc xài đều không bằng.

Đúng vậy, nhà ta khá nghèo.

Những việc này đều phải từ từ mà tính, việc đầu tiên vẫn là sắp xếp để ngày mai sớm đi xem nào nhiệt.

Chương 4: Chương 4

Ngày hôm sau, ta liền kéo mẹ ta ngồi xe ngựa của Tướng phủ đến bên con ngõ của Hầu phủ.

Không lâu sau, cha ta cùng với công công truyền chỉ từ cung đến Hầu phủ.

Vì là thánh chỉ, nên gần như tất cả mọi người trong nhà họ đều ra trước cửa đón chỉ.

Tại sao lại ra trước cửa mà không phải ở chính sảnh, vì cha ta không vào cửa nhà họ.

Giờ đây Triệu Thế tử đã tỉnh táo, sau khi nhìn thấy cha ta, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Nhìn quỳ xuống đất cũng không lưu loát, có lẽ đã bị Hầu gia dạy dỗ.

"Nha hoàn đó đâu, thánh chỉ này cũng liên quan đến nàng ta, tại sao không thấy người đến tiếp chỉ?"

Hầu gia nghe xong lập tức sai người đi tìm, thế là Xuân Hàm kiếp trước phong quang rực rỡ giờ đây người vương vài cọng cỏ, vô cùng chật vật đi tới, bị một lão ma ma đẩy một cái, lập tức quỳ xuống trước mặt cha ta.

Cha ta nhìn thấy vậy rất hài lòng, quay đầu để công công truyền chỉ đọc nội dung bên trong.

Thánh chỉ của Hoàng thượng viết rất hay, ý đại khái là, Hoàng thượng ngồi cao trong cung cũng nghe nói Thế tử Triệu Chân là một kẻ si tình trăm năm hiếm có. Lại vì một nha hoàn mà hủy hôn với đích nữ của Tướng phủ, đôi uyên ương như vậy nhất định không thể chia cắt, nên ngài ban chỉ cho hai người lập tức thành hôn.

Thông thường nếu là Thánh thượng ban hôn, thì nhất định sẽ đồng thời ban thưởng xuống một số thứ để thể hiện sự chúc phúc.

Nhưng lần này, công công chỉ truyền chỉ rồi giao cho Hầu gia, cười hì hì nói: "Nhà ta và Hoàng thượng đều đang chờ quý phủ lập tức hoàn thành chuyện hôn sự đấy."

"Đa tạ Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Giọng của lão Hầu gia đều run rẩy.

Mẹ ta phì một tiếng nói: "Lão già này tức c.h.ế.t rồi, sao có thể dạy ra được đứa con như vậy."

Vừa nói xong, lão Hầu gia "phịch" một tiếng trực tiếp ngất đi.

Cha ta vẫn điềm nhiên, công khai nói một câu: "Xem ra Hầu gia vì thánh chỉ ban hôn mà vui mừng đến ngất đi, cũng không uổng công ta đã khen ngợi Thế tử gia một phen trước mặt Hoàng thượng. Sau này phu thê các người hòa hợp mỹ mãn, ta cũng an tâm rồi. Đúng rồi, tiền chuộc thân của nha hoàn này, Thế tử gia nhà các người đã dùng ba nghìn lượng đấy, nhớ trả lại tiền, nếu không ta sẽ cử người đến đòi tiền mỗi ngày."

Nói về việc tức c.h.ế.t người không đền mạng, cha ta dường như còn lợi hại hơn ta nhiều.

Lúc này Thế tử gia mới phản ứng lại, Hầu phủ của họ rốt cuộc đã mất đi điều gì.

Một Hầu phủ đang suy tàn trước đây chỉ dựa vào mối thông gia với Tướng phủ để duy trì hòa bình bề ngoài, ít nhất vẫn có thể sống yên ổn trong kinh thành, nhưng giờ đây họ có thể dựa vào điều gì?

Hắn ta sợ xảy ra thêm những chuyện khác, vội vàng van xin mẹ mình đưa ba nghìn lượng ngân phiếu cho cha ta, cha ta lúc này mới cười rồi rời đi.

Đám đông xem náo nhiệt, còn không ít người hoan hô.

Cũng có người nói nhà chúng ta biết làm ăn, một nha hoàn mà bán được ba nghìn lượng.

Trong đám đông còn có người cười nói: "Các người hiểu gì, họ đâu phải mua nha hoàn, mà là dùng ba nghìn lượng mua được một Thế tử phu nhân."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cười vang.

Ta thấy vở kịch đã xem gần xong, liền vẫy tay ra hiệu cho xa phu trở về phủ.

Nào ngờ vừa ra khỏi ngõ thì có một bóng người vội vàng chạy ra, ta vốn tưởng là Thế tử gia, hắn ta cuối cùng đã tỉnh rượu và nhận ra lỗi lầm.

Nhưng không ngờ rằng, người suýt nữa chạy đến dưới vó ngựa lại là Xuân Hàm.

Người này, từ đầu đến cuối ta chưa từng nhìn thấu.

Sắp được làm Thế tử phu nhân chẳng lẽ không vui sao, nàng ta lại ra đây chọc ta làm gì?

Xa phu vội vàng dừng ngựa, làm ta và mẹ ta cùng hai nha hoàn đều bị lắc một cái.

Xuân Hàm quỳ dưới xe ngựa không ngừng dập đầu, khóc lớn: "Tiểu thư, cầu xin người để Tướng gia đi thỉnh cầu Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ. Một nha hoàn như ta làm sao xứng với vị trí Thế tử phu nhân của Hầu phủ, chẳng phải là g.i.ế.c c.h.ế.t nô tỳ sao?"

Ta nghe xong bật cười: "Chẳng phải đêm qua người và Thế tử gia đến Tướng phủ cầu xin ta thành toàn cho các người sao? Mới qua một đêm, lại bảo cha ta đã thành toàn các người đi gặp Hoàng thượng để xin thu hồi thánh chỉ. Người tưởng Hoàng thượng là người có thể gặp bất cứ lúc nào à? Cái gọi là hoàng mệnh khó cãi!"

Xuân Hàm vẫn khóc lớn, nói: "Tiểu thư, để ta trở về hầu hạ người đi. Cầu xin người đừng làm khó Thế tử gia, ngài ấy. . ."

Thế tử gia lúc này cũng đi tới, lúc này dường như hẳn ta mới tỉnh mộng mà nói: "Tằng tiểu thư, hôm qua là tại hạ uống nhiều rượu nên mới nói lời hồ đồ, xin người đại nhân đại lượng tha thứ. Còn về phần Xuân Hàm, ta cũng đã thực sự hứa với nàng cả đời, đợi chúng ta thành hôn xong sẽ sắp xếp cho nàng làm một thị thiếp là được."

"Các người định công khai chống chỉ sao?"

Một câu của ta, khiến Thế tử gia biến sắc, lập tức ngậm miệng.

Chương 5: Chương 5

Người xung quanh quá nhiều, hẳn ta không muốn những lời này truyền đến tai Hoàng thượng thông qua miệng người khác.

Đến lúc đó, Hầu phủ của họ thực sự sẽ xong đời.

Vốn định dẫn Xuân Hàm rời đi, tay đã đưa ra, nhưng Xuân Hàm đột nhiên đứng dậy hét lớn: "Tiểu thư, nếu người cứ nhất quyết ép buộc Thế tử gia và Xuân Hàm, thì hãy để ta vĩnh viễn rời đi, như vậy các người có thể sống hòa thuận vui vẻ."

Nói xong, liền lao về phía bức tường bên cạnh.

Lại là trò này.

Ta cười lạnh, thậm chí không thèm nhìn nàng ta, đã biết Thế tử gia kia nhất định sẽ ngăn người lại.

Quả nhiên, hẳn ta đỡ được người, rồi nhíu mày nhìn ta nói: "Tằng tiểu thư, người thật là một kẻ nhẫn tâm. Nghe đồn người vốn đối với nô tỳ không đánh thì mắng, nói bán là bán, giờ xem ra là thật. Được, được, hủy hôn cũng tốt."

Nói xong, liền ôm Xuân Hàm quay về.

Ta nhìn bóng lưng họ, nhấn chặt mày, cảm thấy hành vi của Xuân Hàm này có chút kỳ lạ.

Nàng ta vốn có thể an an tĩnh tĩnh làm Thế tử phi không phải tốt sao, tại sao đột nhiên chạy ra nói những điều này, giống như là cố ý để Hầu phủ và Tướng phủ kết thù vậy.

8

Mắt ta sáng lên, hai tay lập tức nắm chặt thành quyền.

Kiếp trước tưởng rằng Xuân Hàm cũng như chúng ta đều không biết chuyện mình là nữ nhi của phản vương, nhưng đời này xem ra có lẽ nàng ta biết. Chẳng lẽ, nàng ta làm như vậy chính là để có thể làm suy yếu thế lực của cha ta? Để triều đình rối loạn bất an?

Trước đây ta luôn được nuôi dưỡng ở khuê phòng, những gì nhìn thấy thực sự quá hạn hẹp.

Nhưng nay trọng sinh, thế giới nhìn thấy cũng khác đi nhiều.

Mẹ ta thấy ta đầy tâm sự, sau khi về nhà liền muốn thu xếp cho ta một cuộc hôn nhân khác.

Nhưng ta lại đi vào thư phòng của cha ta, chuyện trọng sinh tuy huyền ảo, nhưng có một số việc vẫn cần cha ta đứng ra thì tốt hơn.

Trong thời buổi sóng ngầm mãnh liệt này, còn có ai đáng tin hơn cha mẹ nữa?

Cha ta vẫn còn đang tức giận, thấy ta đến liền đứng dậy nóng nảy nói: "Lê nhi là cô nương tốt nhất, tên Triệu Chân đó đúng là mù mắt mới bị nha hoàn đó mê hoặc. . ."

"Cha, con có chuyện muốn nói với cha. Không liên quan đến những chuyện tình cảm nhỏ nhặt kia, mà liên quan đến giang

sơn xã tắc."

Cha ta cũng người, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe hết lời ta nói.

Vốn tưởng ông ấy sẽ cho rằng con gái mình phát điên, nhưng không ngờ cha ta lại ngồi đó trầm tư hồi lâu, câu đầu tiên lại là: "Trần Tây Vương muốn phản, tất phải đi qua hai ải hai trạm, binh lực của hắn ta dù tăng gấp ba lần cũng không thể."

"Nếu giả làm dân chạy nạn thì sao?"

"Chỉ cần vượt qua một trạm canh là có thể vào kinh thành. Kinh thành chỉ có hai nghìn tinh binh, muốn cầu viện bên ngoài ít nhất cũng mất ba ngày. Nếu như vậy, quả thật có khả năng này. Hơn nữa, nếu trong lúc đó không có ta giao thiệp, các võ tướng trong triều lại có ý kiến về việc hoàng thượng trừng phạt ta, thì việc điều động binh sĩ ắt sẽ gặp khó khăn. Nghĩ như vậy, quả thật là một mũi tên trúng hai con nhạn."

Sắc mặt cha ta biến đổi lớn, đi tới đi lui trên mặt đất, cuối cùng nhìn ta nói: "Nha hoàn kia của con không đơn giản chút nào, con đã phải chịu khổ rồi."

"Cha, ngài có tin con không?"

Nước mắt lưng tròng, ta lao vào lòng ông ấy, như thể muốn khóc hết tất cả nỗi oan ức của hai kiếp người.

Một lúc sau, ông ấy đỡ ta dậy rồi nói: "Kể từ bây giờ chúng ta không thể đánh rắn động cỏ, con hãy ở yên trong phủ, chuyện này ta cần tìm chứng cứ tâu lên hoàng thượng."

"Vâng, cha, nhưng con có một kế."

"Kế gì?"

Ta thì thầm nói với cha ý tưởng trong lòng, sau khi nghe xong ông ấy liên tục gật đầu, vỗ vai ta nói: "Nữ nhi của ta cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi."

Ông ấy lập tức đi điều tra về Xuân Hàm, ta không biết ông ấy có thể điều tra ra những gì, nhưng hoàn toàn không lo lắng chút nào.

9

Ngày thứ ba, cha ta đã mang tin tức trở về.

Xuân Hàm này cũng thật lợi hại, không chỉ đã hẹn ước trọn đời với Thế tử, mà còn có hai người dưới váy.

Một người là vệ trưởng thủ thành, một người khác là quan nhỏ phụ trách quản lý dân chạy nạn.

Cả hai người này đều câu kết với nàng ta thông qua mối quan hệ của ta, dù gì họ cũng ít nhiều là người thân, bạn bè của môn sinh cha ta.

"Có vẻ như nàng ta đã sắp xếp mọi thứ rất rõ ràng, vậy thì chắc chắn sẽ không để Tướng phủ đứng ngoài."

Trong lòng ta nghĩ rằng khi đó nàng ta sẽ bộc lộ thân phận, sau đó đi theo con đường cũ của kiếp trước cũng không dễ dàng.

Dù sao thì người tiết lộ thân phận của nàng ta, rất có thể chính là do nàng ta sắp đặt, mục đích tự nhiên là để kéo ta và cả Tướng phủ xuống nước.

Chương 6: Chương 6

Ta mân mê viên ngọc trai trong tay, nói: "Vậy cũng không phải là không có biện pháp, con chỉ cần nàng ta đến tìm con, sau đó nói với nàng ta vài câu mà thôi."

"Con có nắm chắc không?"

"Có."

Cha ta gật đầu, rồi nói: "Những việc khác cứ để ta sắp xếp."

Không đến nửa ngày, Xuân Hàm đã đến trước mặt ta.

Nàng ta biết mỗi tháng ta đều đến Xuân Trai đường ăn chay, ngoài ra còn mang về cho mẹ mình.

Nàng ta đã đợi ở đó từ lâu, vừa đến trước mặt ta định quỳ xuống, nhưng ta đã lên tiếng trước một bước: "Bây giờ người rất tự mãn phải không, có thể cướp được một nam nhân vô dụng từ tay ta. Nhưng người có tin hay không, chỉ cần ta khẽ vẫy tay, hẳn ta sẽ lập tức chạy đến bên ta. Thậm chí, vút bỏ người."

Có lẽ vẻ mặt của ta thực sự khác xa so với trước đây, trong khoảnh khắc đó Xuân Hàm không thể giả vờ được nữa.

Nàng ta trước tiên sửng người, sau đó có lẽ bị khiêu khích nên hơi tức giận, không quỳ xuống như trước đây, mà nói: "Thật vậy sao? Tiểu thư không phải rất muốn lấy hẳn ta sao? Chúng ta sắp

cử hành hôn lễ rồi, ta không tin lúc đó tiểu thư vẫn còn cười được."

"Hay là chúng ta đánh cược, trong hôn lễ của các người, ta chỉ cần dẫn người của Tướng phủ đến cướp hôn, thì hẳn ta vẫn sẽ là của ta. Còn người, ta sẽ khiến hẳn ta ném người vào thanh lâu, trở thành một con tiện nhân ngàn người cười vạn người đập."

Sau khi ta nói xong những lời này, Xuân Hàm cũng cười lên: "Tiểu thư, hình như người đã biến thành một người khác rồi nhỉ?"

10

"Ta là tiểu thư Tướng phủ, sao có thể thua một nha hoàn như người?"

"Được, được, vậy ta sẽ đợi đến ngày đó, người đừng có mà trốn nhé, lúc đó một nha hoàn là ta đây sẽ cười nhạo người cả đời."

Nói xong, nàng ta uyển chuyển bước đi.

Sau khi nàng ta đi, ta đập vỡ tách trà, tạo ra tiếng động rất lớn.

Sau đó, ta đã làm một số việc hơi ngốc nghếch.

Chẳng hạn như gửi tin cho Thế tử, chẳng hạn như tuyên bố sẽ phá hoại hôn lễ của bọn họ.

Mà Hầu phủ không thể chống lại thánh chỉ, chỉ có thể tổ chức hôn lễ đúng hẹn, đương nhiên tân nương vẫn không thay đổi.

Ngày thành hôn, ta thực sự dẫn người kéo đến Hầu phủ rầm rộ.

Mọi người đều mang vẻ mặt xem kịch hay mà né ra, còn ta cũng không vội ra tay, mà đợi đến khi bọn họ bái đường xong. Trong

suốt quá trình, Thế tử đều nhìn ta với vẻ rất bồn chồn, dường như còn khá mong đợi ta làm điều gì đó.

Đúng vậy, bây giờ hẳn ta có lẽ cũng hiểu rằng cưới một nha hoàn thực sự chẳng có lợi gì, thậm chí còn liên lụy đến địa vị của Hầu phủ bọn họ bị giảm sút nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ hẳn ta chỉ có thể làm theo yêu cầu của thánh chỉ, thành hôn với nha hoàn xinh đẹp mà hẳn ta yêu thích, sau này có thể nghĩ cách cưới tiểu thư nhà Thừa tướng làm bình thê, cũng không tệ.

Bái đường xong, bọn họ vừa định vào động phòng.

Không ngờ lúc này ta đột nhiên đứng ra, nói: "Đứng lại, Triệu Chân, bây giờ người mau vứt bỏ nữ nhân này rồi lấy ta, sau đó bán nàng ta vào thanh lâu. Không phải người đã nói, vẫn luôn muốn lấy ta chứ không phải nàng ta sao?"

Nói xong ta nở nụ cười nhìn hai người bọn họ.

Khăn che mặt của tân nương hơi rung lên, xem ra nàng ta cũng không ngờ rằng việc cướp hôn mà ta nói sẽ diễn ra vào lúc này.

Ta cũng đã suy nghĩ rất lâu mới chọn thời điểm này và sử dụng cách nói như vậy. Như thế không những có thể thể hiện rằng ta thực sự muốn giành lại Triệu Chân, đồng thời cũng chứng minh ta không có âm mưu gì khác, chỉ là muốn làm Xuân Hàm mất mặt mà thôi.

Xuân Hàm sẽ không nghi ngờ, rồi sẽ gửi tin cho phản vương đang ở bên ngoài, bắt đầu tấn công thành.

Nếu hẳn ta không tấn công thành, kế hoạch của ta sẽ không thành công.

Hôm nay nhất định phải gây náo động thật lớn mới được.

Ta vung tay lên, trực tiếp sai người kéo tân nương đi.

11

Xuân Hàm dù sao cũng là nữ nhân của Triệu Chân, hắn ta vội vàng cản lại nói: "Tằng tiểu thư, người mau bảo người của mình dừng tay, dù sao chúng ta cũng là do thánh thượng ban hôn. Nếu người thực sự muốn gả vào, thì qua vài ngày nữa ta sẽ đến Tướng phủ xin rước người về làm bình thê, thế nào?"

"Không, giữa chúng ta người chỉ có thể chọn một người, hoặc là ta hoặc là nàng ta. Nếu người không chọn được, ta sẽ giúp người chọn."

Rất nhanh, Xuân Hàm đã bị người ta mang đến kéo đi trông rất chật vật, ngay cả khăn trùm đầu cũng rớt xuống.

Tân nương còn chưa vào động phòng đã rơi mất khăn trùm đầu, điềm báo này thực sự rất không tốt.

Nhưng nàng ta xuất thân là nha hoàn, cũng không có ai muốn lên tiếng giúp nàng ta, chỉ có thể đưa tay về phía Triệu Chân cầu cứu, hắn ta không muốn đắc tội cả hai bên, chỉ có thể dùng lời lẽ tốt đẹp để thương lượng với ta.

Chương 7: Chương 7

Đúng là một kẻ nhu nhược, sao kiếp trước ta lại để mắt đến một nam nhân như vậy, đúng là mù rồi.

Lúc này, một vị công công bước ra từ trong đám đông, sai người đưa ta ra ngoài.

Sau sự việc, cha ta cũng vì vậy mà bị liên lụy.

Hoàng thượng truyền lời xuống, rõ ràng là ông ấy đi xin cho Triệu Thế tử thành hôn với nha hoàn kia, kết quả lại dung túng nữ nhi tới quấy rối, đúng là tự làm mất mặt bản thân.

Với tội cố ý dung túng nữ nhi chống lại thánh chỉ, cha ta bị đưa vào đại lao, tất cả chức trách đều bị thu hồi.

Coi như là biến tướng bãi quan, về sau có được khởi dụng hay không còn phải xem ý của hoàng thượng.

Còn đám gia quyến như chúng ta cũng đều bị giam trong phủ, không được bước ra khỏi cửa lớn một bước.

Thừa tướng phủ vừa sụp, lập tức trở thành trò cười của toàn kinh thành.

Đặc biệt là ta, danh tiếng rớt xuống ngàn trượng.

Nhưng trong tiếng cười của họ, ta đã cùng cha lên ra khỏi phủ, đến một tòa nhà nọ.

Nơi đây đang huấn luyện phủ binh, đều là những người mới tuyển vào.

Họ đều là nông hộ gần đó, hoặc thân quyến của binh hộ.

Vì nghe được trọng thưởng mà đến đây tiếp nhận huấn luyện một thời gian, sau này rất có thể sẽ được trọng dụng.

Còn người bí mật huấn luyện bọn họ, chính là nhị hoàng tử rất giỏi công phu quyền cước.

Hắn ta cao lớn uy mãnh, kiếp trước chính là người đầu tiên xông ra rồi hy sinh khi phản vương xông vào hoàng thành.

Nếu nói kế hoạch của phản vương có chỗ sai, thì chính là ông ta quá đánh giá thấp sức chiến đấu của các hoàng tử.

Lúc đó là do binh lực trong hoàng thành không đủ, đến cả những thái giám cung nữ cũng ra nghênh địch, thêm vào đó dân chúng trong thành cũng nổi dậy chống cự, mới bình định được cuộc nổi loạn.

Ta vô cùng kính trọng nhị hoàng tử, hành một đại lễ.

Nào ngờ hắn ta lại trực tiếp hoàn lễ, trầm giọng nói: "Đa tạ tiểu thư cơ trí có thể nhận ra thân phận khác thường của nha hoàn của người, nếu không chúng ta cũng không biết hoàng thúc đang âm thầm làm những việc như vậy. Hiện nay người của ông ta đã lần lượt vào thành, tin rằng rất nhanh sẽ hành động."

Hóa ra cha ta đã giải thích như vậy, cũng không có gì sai.

"Hiện nay cha ta đã thất thế, chắc là rất nhanh sẽ hành động. Chỉ là không ngờ, các người lại chọn cách đối đầu trực diện."

Còn tưởng sẽ chọn kéo dài thời gian, rồi mới hành động.

Nhị hoàng tử nói: "Rút củi đáy nồi, cơ hội như vậy quá khó có. Nếu để ông ta rút lui, e rằng chúng ta phải chịu đựng cái gai này nhiều năm mới có thể nhổ ra được."

"Hợp lý."

Giống như ta nghĩ.

"Còn phải đa tạ tiểu thư một việc, đó là nghĩ ra cách huấn luyện phủ binh. Bọn họ sẽ đóng vai trò quan trọng vào lúc then chốt."

"Nhị hoàng tử khách sáo rồi, cái gọi là quốc gia, quốc gia, không có quốc thì đâu có gia. Hiện nay bốn bề thái bình, tuyệt đối không thể để bọn tạp nhân phá hoại sự yên bình này."

Mặc dù lúc đó ta không trải qua, nhưng từ xa đã thấy khói lửa và tiếng chiến đấu trong hoàng thành.

Nghĩ lại, đều vô cùng thảm khốc.

12

"Tiếp theo, còn cần Nhị hoàng tử diễn một màn kịch. Có vẻ như phản vương kia vẫn rất để ý đến nữ nhi của mình, nếu nàng ta không rời khỏi kinh thành thì làm sao ông ta dám ra tay?"

Trải nghiệm của hai kiếp khiến ta mới nhận ra, người thực sự thông minh là Xuân Hàm.

Bởi vì khi ta được nàng ta thông báo là nữ nhi của phản vương, nàng ta cũng thừa nhận, việc cả nhà ta bị xử lưu đày thực ra đều là do nàng ta thiết kế.

Ngay cả việc nhà ta liều mạng bảo vệ Hầu phủ cũng đã bị nữ nhân đó tính toán vào rồi.

Kiếp này nàng ta là chính thất phu nhân, nếu bị gọi là nữ nhi của phản vương, e rằng sẽ bị xử c.h.ế.m tại chỗ. Vì vậy, chắc là đã từ bỏ phương pháp này, chỉ sợ sẽ một mình lạng lẽ rời đi.

Đã như vậy, ta tất nhiên phải báo thù một chút chứ.

Hơn mười ngày sau, phản vương quả nhiên phản.

Trước tiên dẫn vài nghìn quân đội dân chạy nạn xông qua cửa ải cuối cùng, rầm rộ tiến về kinh thành.

Ngựa chạy như bay, nhiều nhất một ngày sẽ đến nơi.

Lúc này, người ta bố trí trực tiếp tố cáo phu nhân mới cưới của Hầu phủ là nữ nhi của phản vương.

Hoàng thượng nghe tin này lập tức hạ lệnh bắt tất cả mọi người trong Hầu phủ để thẩm vấn.

Nhưng do tình hình quân sự khẩn cấp, nam nhân bị áp giải vào ngục giam, còn nữ nhân trực tiếp bị sung vào làm quân kỹ, lập tức rời khỏi thành.

Điều này có nghĩa là họ không còn cơ hội để minh oan nữa, tất cả mọi người trong Hầu phủ đều hối hận c.h.ế.t đi được.

Ta lén đứng trong đám đông nhìn Thế tử Triệu Chân một lượt, kiếp trước hắn ta đã cấu kết với nữ nhân kia. Rõ ràng Hầu phủ bị liên lụy rồi đây đi là do nữ nhân đó, nhưng trên đường đi hắn ta còn bị tẩy não, tin rằng một khi phản vương lên ngôi, hắn ta sẽ trở thành Phò mã đường đường.

Chương 8: Chương 8

Vì vậy hẳn ta đứng trong đội ngũ hành hạ ta, một đám người ghê tởm thấy gió chiều nào theo chiều ấy, c.h.ế.t cũng đáng đời.

Kiếp này không có ai cầu xin tha thứ cho họ, nếu không phải vì nhử phản vương, sợ rằng những kẻ này đã bị Hoàng thượng hạ lệnh c.h.ế.m đầu tại chỗ rồi.

Gia đình bị nữ nhi của phản vương mê hoặc, làm sao có thể trong sạch được.

13

"Có hả dạ chưa?"

Cha ta đi theo sau lưng và hỏi.

"Nữ nhân kia sẽ c.h.ế.t ngay khi bên họ ra tay."

Ta lạnh lùng đáp, không hề che giấu sự tàn nhẫn của mình.

Cha ta xoa đầu ta và nói: "Đương nhiên, ta đã âm thầm cử xạ thủ đi rồi. Chỉ cần bên phản vương động thủ, bọn họ đều không thoát được."

"Tốt."

Đừng nói với ta rằng những nữ nhân tay không tác sát kia vô tội, vì kiếp trước, để có thể sống lại cuộc sống giàu có, họ chỉ cần ba ngày đã khiến ta không còn hình người.

Không ai là vô tội cả.

Nếu có thể, ta muốn tự tay ra tay, nhưng giờ được tự mình ra lệnh g.i.ế.c c.h.ế.t họ, cảm giác này dường như cũng không tệ.

Từ hậu viện trở về tướng phủ, ta thấy gã canh cửa lén lút chuyển vào một bức thư, nói là do Thế tử Triệu Chân viết cho ta.

Ta mở ra xem, trên đó viết dài dòng rằng hiện giờ hẳn ta vô cùng hối hận vì đã cưới nữ nhân kia làm thê tử, hy vọng ta có thể nhìn vào tình nghĩa ngày xưa mà nghĩ cách cứu họ.

Hiện tại, tất cả nam nhân trong Hậu phủ đều bị đánh đòn hàng ngày, vô cùng đau khổ.

Cha ta cũng nghe được, ông ấy đến hỏi ta nên xử trí họ thế nào.

Ta cười, nói: "Có gì khó đâu, bọn họ không phải muốn lập công chuộc tội sao, vậy thì đợi đến khi quân phản loạn tấn công, hãy để họ đi canh cửa thành."

"Có lý, nữ nhi của ta quả nhiên thông minh rồi."

Cha ta cười lớn, vô cùng tán thành ý kiến của ta.

Hai ngày sau, cửa kinh thành đóng chặt, bên ngoài là một đám binh lính giả dạng dân lưu vong đã bắt đầu tấn công thành.

Vì có người tiếp ứng bên trong, họ vào rất nhanh.

Và cứ thế thẳng tiến về phía hoàng cung.

Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm khó ngủ.

Mẹ ta nghe theo lệnh của cha, niêm phong cửa phủ không cho người ra vào, đồng thời ra lệnh cho phủ binh canh chặt cổng chính.

Còn ta thì để nha hoàn nằm thay trên giường, tự mình dẫn một số người điều động những binh lính mới huấn luyện thẳng tiến về hoàng thành.

14

Những phủ binh này chỉ nghe theo sự điều động của ta và cha, trang phục của họ là áo giáp mới nhất, mỗi người đều trang bị đầy đủ, tuyệt đối không thể so sánh được với đám địch quân ăn mặc như dân lưu vong vội vã xông vào hoàng thành.

Còn về lý do tại sao cần một nữ tử như ta để điều động, cha ta nói trong kinh thành có quá nhiều người bị chúng xâm nhập, người có thể dùng được thực sự quá ít.

Và hiện tại ta có thể đảm nhận nhiệm vụ này.

Một người đã c.h.ế.t một lần quả nhiên can đảm hơn nhiều.

Nhớ kiếp trước, quân cứu viện từ bên ngoài tiến vào bao vây từ phía sau của địch quân, kẹp giữa hai bên mới khiến phản vương thất bại.

Đám người đó cũng không phải nhận được tin mà đến, mà là ngoại tổ của Nhị Hoàng tử ở nhà chán chẳng biết làm gì nên dẫn một toán nhỏ đi săn trở về, may thay những người này đều xuất thân từ võ tướng, thực sự đã giúp đỡ rất nhiều.

Lần này chúng ta đã chuẩn bị từ trước, những người ta dẫn theo đã tập luyện suốt gần một tháng, trang bị lại tốt, tấn công từ phía sau chắc chắn sẽ khiến phản vương ném đủ mùi đau khổ.

Con phố vốn nhộn nhịp phồn hoa giờ đã trở thành chiến trường, nơi đâu cũng là t.h.i t.h.ế của binh lính và dân thường.

May mắn là bọn họ chọn tấn công vào ban đêm, nên bây giờ phần lớn mọi người đều ở trong nhà, sẽ không gây ra thương vong quá lớn.

Ta khoác áo choàng đen, từng bước từng bước đi qua con phố nhuộm máu.

Ban đầu tưởng sẽ sợ hãi, nhưng nội tâm lại cực kỳ bình tĩnh.

"Mọi người hãy bảo vệ dân chúng, gặp địch không cần nhẹ tay, giết."

Quả nhiên là người được Nhị Hoàng tử huấn luyện, thực sự có một sự tàn nhẫn.

Khi chúng ta c.h.é.m g.i.ế.c đến cửa cung, thấy nơi đó còn thảm khốc gấp mười lần so với phố phường vừa rồi.

Một vị thiên thần giáp đen, dẫn vài trăm người c.h.é.m g.i.ế.c với hàng ngàn người, mặc dù mình đầy thương tích nhưng không lùi nửa bước.

Thật tâm huyết.

"Người đâu, hỗ trợ Nhị Hoàng tử diệt địch, c.h.é.m g.i.ế.c phản vương."

Vừa nghe thấy giọng nói của ta, Nhị Hoàng tử quay đầu nhìn ta một cái, rồi đột nhiên cười.

Dưới ánh lửa, người nam nhân đầy m.á.u này cười lên trông khá đẹp trai.

Đột nhiên, một bàn tay nắm lấy mắt cá chân của ta, ta hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Nhị Hoàng tử c.h.é.m đối thủ trước mặt, vài bước đã nhảy đến trước mặt ta, vừa định c.h.é.m đứt bàn tay đó, ta lại lắc đầu và nói: "Là vị hôn phu cũ của ta, không sao đâu."

Ta ngồi xuống, bẻ từng ngón tay của Triệu Chân ra, toàn thân hắn ta đầm máu, một cánh tay đã không còn.

Chương 9: Chương 9 [Hết]

15

Có lẽ là đợt người đầu tiên bị đẩy đến bảo vệ hoàng thành, toàn là những tội nhân từ nhà lao.

Thuộc về đội cảm tử đi dò đường.

"Thế tử, trông người có vẻ không ổn lắm nhỉ.Ồ, người nhà của người cũng đều không ổn, gần như đều đã c.h.ế.t rồi."

"Cứu ta, cứu ta, cứu ta rồi ta sẽ cưới người làm chính thê, ta không cần con tiểu tiện nhân đó nữa."

Hắn ta không muốn buông chân ta ra, nhưng ta đã đá văng tay hắn ta đi.

"Ai muốn làm chính thê của người chứ, đứng lên, đừng cản đường ta đi cứu người. Kiếp sau hãy sáng mắt ra, đừng để bị lừa đến nổi tan cửa nát nhà nữa."

"Đồ tồi, đáng đời."

Ta dùng sức giẫm lên hắn ta một cái, rồi nhìn hắn ta tắt thở trong sự không cam lòng, lúc này mới đi đến gần Nhị Hoàng tử.

Hai đội quân hội hợp, rất nhanh bên phản vương đã tan tác.

Nhị Hoàng tử dẫn ta vào cung, trong nội điện, phản vương giả dạng thái giám đã bị Hoàng thượng g.i.ế.c chết.

Trên mặt đất có hơn mười t.h.i t.h.ể đang nằm.

Khi chết, phản vương vẫn trợn tròn mắt, không hiểu tại sao lại có người biết ông ta sẽ lên vào hoàng cung ám sát.

"Hôm nay may mắn nhờ sự nhắc nhở của Thừa tướng, mới khiến trẫm sớm sắp xếp cao thủ mai phục ở gần đây, nếu không thật sự đã bị phản vương đắc thủ rồi."

Long bào của Hoàng thượng bị xé rách, vị Thái tử kia cũng bị thương, có vẻ đều đã trải qua một trận chiến.

Còn cha ta, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh như thường lệ, nói: "Đều là nhờ Hoàng thượng hồng phúc tể thiên."

"Đây chính là ái nữ của ái khanh sao? Quả thật nữ tử không thua kém nam nhi, tốt tốt tốt, lần này nàng cũng lập đại công."

Nhị Hoàng tử đứng bên cạnh nói: "Nếu không phải Tăng cô nương dẫn người đến sớm, chỉ sợ bên cửa cung sẽ rất nguy cấp."

"Ồ? Hiếm thấy một kẻ võ si như ngươi lại khen ngợi một cô nương."

Không ngờ Hoàng thượng ngay cả lúc này vẫn còn thời gian đùa giỡn, cha ta vội vàng hành lễ nói: "Hiện tại nguy cơ trong cung vẫn chưa giải trừ, trước khi viện binh đến, Hoàng thượng và các vị Hoàng tử hãy ẩn mình trong thiên điện có được không?"

"Không được, dù sao ta cũng là ngoại tôn của tướng quân, nếu trốn đi sợ rằng ngoại tổ về sẽ treo ta lên đánh."

Nhị Hoàng tử nói xong đã vung vẩy khí giới trong tay, định ra ngoài c.h.é.m giết.

"Khoan đã."

Tuy rằng hiện tại nguy cơ gần như đã giải trừ, nhưng làm gì có chuyện hấn vội vã đi tìm cái c.h.ết như vậy.

Vừa khi ta hét lên lập tức cảm thấy không đúng, khẽ ho một tiếng nói: "Hay là, Nhị Hoàng tử xử lý vết thương của mình trước rồi hãy đi?"

Nhị Hoàng tử ngẩn người, nhìn bộ nhẹ giáp trên người mình, rồi đột nhiên dường như nhớ ra điều gì, nhìn ta sâu xa, sau đó cứng đờ như xác c.h.ết bước hai bước.

"Phải, phải, nên đi chữa thương."

Sau đó bàn tay to lớn dẫn một ngự y đi chữa thương.

Ta thì đi theo trốn vào hoàng cung, đợi đến ngày thứ hai khi cuộc nổi loạn đã kết thúc mới trở về nhà.

Mẹ ta ôm ta khóc một ngày, mắng một ngày, ta đều cam chịu.

Trong lòng thì luôn lo lắng về Xuân Hàm.

Người trong Hầu phủ trong thành cơ bản đều đã bị giết, nhưng nếu nàng ta chạy trốn được thì nhất định vẫn sẽ nghĩ cách báo thù.

Một nữ nhân giỏi tâm kế, nếu âm thầm làm việc gì thực sự rất khó phòng.

Không ngờ ngày hôm sau, Nhị Hoàng tử đến, ôm một cái hộp gỗ nói là đến tặng lễ vật cảm ơn.

Ta cười đón nhận, còn nói: "Đều nói rồi, đó là những việc thân nữ nên làm, bảo vệ quốc gia không chỉ có nam nhi mới có thể. Mẹ ơi. . ."

Đầu người.

Làm gì có ai tặng lễ vật là đầu người chứ.

Ta suýt nữa bị dọa chết.

Nhị Hoàng tử nhíu mày: "Để không làm người sợ hãi, ta còn bảo người trang điểm và tắm rửa cho nàng ta."

"Không cần đâu, trang điểm đẹp đến đâu cũng là cái đầu người thôi. Khoan đã, cái đầu này là của Xuân Hàm?"

Ta liếc nhìn, quả nhiên là nàng ta.

Lần này, dường như ta không cần lo lắng nữa, có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Còn về hành vi ngốc nghếch tự nhiên của Nhị Hoàng tử, hãy tạm thời tha thứ cho hắn đi.

Dù sao người ta cũng có ý tốt, đặc biệt g.i.ế.c Xuân Hàm đã không bị người của cha ta phái đi g.i.ế.c chết, và mang đến tặng ta.

Phiên ngoại: Nhị Hoàng tử

Ta đã chiến đấu vô số trận, chưa từng có lần nào muốn kiên trì như bây giờ, lại cảm thấy mình có thể sắp chết.

Đúng lúc này, một bóng hình nhỏ bé trong áo choàng đen dường như mang theo ánh sáng đến.

Nàng từ xa xa mỉm cười với ta, trong mắt có sự ngưỡng mộ, có sự khẳng định, cũng có một chút dịu dàng.

Trên chiến trường như thế này, ta lại cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó thiêu đốt.

Sau đó, ta muốn mang tất cả những gì nàng muốn tự tay dâng lên cho nàng.

Cho đến khi Thái tử hoàng huynh nói ta đã động lòng, muốn cưới hoàng phi rồi.

Phải rồi, dường như từ ngày đó ta đã quyết định, nữ nhân có thể đứng bên cạnh ta cả đời chỉ có nàng, Tăng Lê.

Vài tháng sau ta đến cầu hôn, bị từ chối.

Lý do là vị nhạc mẫu tương lai của ta nói lần đầu ta vào phủ đã tặng cho nữ nhi của bà ấy một cái đầu người, quá đáng sợ.

Lúc đó ta cũng không hiểu nên tặng cô nương mình thích cái gì để được lòng nàng, thực sự chỉ là tặng nàng thứ mà lúc đó nàng thích nhất.

Nhưng hồi hận đã quá muộn, chỉ còn cách cầu hôn lần thứ hai, lần thứ ba.

Cho đến khi, Tăng Lê cuối cùng cũng gật đầu.

Hết

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 9: Chương 9**
[Hết]

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh